

שחר מתכונן לעבודה

אבי אמר: אם לא תשתנה, אהרון אחרוך

אורם צעקני, לכש פיאה ויצא לעבודה בשינוי האדרת.

"היכרתי קוקסינלים שחיים כרמה גבוהה נורא, רציתי להיות כמוהם. תמיד הרגשתי שאני גבר רק כלפי חוץ, בפנים אני אשה. עכשיו, בבגדים הנשיים, הרגשתי נוח, וחוזק מזה באמת מרוויחים יותר כסף."

כמה מרוויח הנוער העובד? מלקוח רגיל לוקחים 50 שקל. לדברים מיוחדים כמו מכות וסטיות אחרות (הוא פירט רשימה גדולה של ביצועים החביבים על לקוחותיו), על כאלה משלמים 100, 200 שקל, ואפילו יותר.

"הלקוחות יודעים שאני גבר. בוודאי. לזה הם נמשכים, לגבר המחור פש כאשה. הם סתם סוטים", הוא אומר בצחוק מתגלגל.

"אבל יש כאלה שטועים וחושבים שאני אשה."

"אתמול נכנסתי למכונית, וכשהי לקוח ראה שאני בחור, הוא נתן לי סטירה וסילק אותי."

"בדרך כלל עושים את זה במכונית, חמש דקות, גומרים והולכים."

"לא, אני כבר לא נגעל מזה. הונות היא בשבילי מיקצוע. השלמתי עם זה."

עם המיטפתה הוא ניתק כל קשר. הוא מתגורר בדירה שכורה עם עוד שני שותפים. "השכנים לא יודעים כמה אני עובד. כשאני מתחפש לאשה, אני יוצא

מאוחר בלילה, כדי שלא יראו אותי. איך מגיבים כשרואים אותי ברחוב? מעירים, צוחקים, לפעמים קוראים לי בטעות גברת. פעם רצה אחרי קבוצת ילדים קטנים, וביקשו חתימה: אנחנו רוצים חתימה מהומו, הם אמרו."

"אני משתדל להישאר אדיש מול תגובות. רק פעם אחת זה הפריע לי שראו אותי בעבודה. היכיתי ללקוחות, ופיתאום עברו לידי שני ילדים, שלמדו אותי בבית-הספר. הם הסתכלו בי ואמרו שחר, לאן הגעת? אחריכך דיברנו. הם סיפרו לי שהם עומדים להתגיים, ואני חשבתי בלב: איפה הם ואיפה אני?"

"זו היתה הפעם הראשונה שהתביישתי. אבל הרי בגלל ההתנהגות שלהם הגעתי לאן שהגעתי?"

"אולי, אילו היו החברה והמיטפתה מקבלים אותי אחרת, לא הייתי נמצא כאן היום."

"אילו רציתי להפסיק לעבוד בננות? בוודאי, איזו שאלה, הייתי נורא רוצה — אבל מה אעשה אז? איך אחיז? כשאוכל לעמוד ברשות עצמי, אפי-סיק לעבוד."

"מה יהיה בעתיד? אני לא חושב. אני לא רוצה לחשוב, כי אני מפחד מהמחשבה על העתיד."

ש' כרם, צילם: אבי ולדמן

שם כמו בוי ג'ורג', אלפים, מאופרים, כשיער ארוך, לבושים בבגדים נשיים. הרגשתי פתאום מין הרגשת-הקלה עצומה, כאילו אני לא לבד בעולם. הנה, יש עוד כמוני! זו היתה הרגשה נהדרת!"

באותו הערב הוא הכיר חברים חדשים, החליף מיספרייטלפון, והרגיש שהוא עומד לפני עתיד חדש, יפה יותר. הוא התחיל לבקר לעיתים תכופות בתל-אביב. "אז גיליתי את המועדונים של ההומואים, את הגנים הציבוריים. פתאום ראיתי חיים חדשים. אני הייתי טרף להרבה חיות כול-אביב, ילד צעיר, יפה ותמים. בבית לא גיליתי שאני נוסע לתל-אביב, סיפרתי שיש לי ידידה מהפני-מיה, ואני נוסע אליה. בין הגיחות לתל-אביב לא הייתי החיים שלי היו רק בגיחות."

גם המצב הזה לא נמשך זמן רב. ההורים גילו שאין — ולא היתה — שום ידידה. הם אסרו עליו לצאת מהבית בלילות. "בהתחלה הסכמתי. לא היתה לי ברירה. הייתי יושב בבית וחושב על תל-אביב."

"יום אחד הרגשתי שאני משתגע. ארזתי מיווודה וברחתי מהבית. הגעתי לגן-העצמאות בתל-אביב והיכרתי שם אדם מבוגר. הוא אסף אותי לבית שלו, ושם הציע לי לקיים איתו יחסי-מין. לא רציתי, ואז הוא הציע לי כסף. הסכמתי."

אחרי כמה ימים בתל-אביב, הוא החליט לחזור הביתה. ההורים החליטו לא לוותר לו עוד, הרביצו, צעקו ואיימו. אבל אז, בפעם הראשונה, הוא אורז אומץ ואמר להם: "אתם יכולים לצעוק ולהרביץ. לא יעזור לכם כלום, כזה אני ולא אתנתנה!"

למחרת בבוקר לקח מיווודה ויצא לתל-אביב. הפעם, הוא החליט, לא יחזור עוד הביתה.

שוב פנה אל גן-העצמאות, שוב הכיר אדם מבוגר. "הוא היה עשיר נורא, הביא אותי לדירה מפוארת, והציע לי לגור אצלו. ברור תמורת מה. שנאתי אצלו, כי לא היתה לי ברירה. שנאתי לקיים איתו יחסי-מין, נגעלתי מזה. לפעמים הייתי שם לו במשקה סודה לשתיה, שמעתי שזה גורם לאי-יחשק מיני. תמיד הייתי מנסה להתחמק מהמין, אבל זה היה המחיר ששילמתי לו."

"אחרי כמה שבועות הוא ראה שאני

פסק, ההשפלות הלכו ותכפו. יום אחד שמע המדריך את הכינוי יים ועשה כדור. הילדים בכיתה סיפרו לו כל מיני סיפורים עלי, והוא החליט להזמין את ההורים שלי."

"ההורים הגיעו להרש שלי, המדריך סגר את הדלת ושאל מולם: זה נכון שאתה הומו? לא ענית לי. אחריכך ההורים שאלו, ואני ניסיתי להכחיש, אבל הם לא עזבו אותי ואחרי שעתיים נשברתי. פרצתי בככי והודיתי."

"בשניה שאמרתי כן, אמא פרצה בככי, אבא היה המום, לא יכול היה להגיב. אחריכך הוא ביקש מהמדריך לקחת אותי הביתה. כשהגענו הביתה, הוא כבר היה בהיסטריה. ימים שלמים הוא היה צורח עלי. אם לא תשתנה, אני אהרוג אותך! אתה תחזור למוטבו!"

"הבטחתי לו שאשתנה, אבל בלב ידעתי שלא אוכל. אילו הייתי יכול להשתנות, הייתי משתנה. הלוואי ויכולתי!"

"חזרתי לפנימייה, וסתבתי בקושי עד סוף השנה. ביום האחרון קרא לי המנהל להדרו והודיע לי שאין לי מה לחפש עוד בבית-הספר. הוא אמר שזה מפני שאני מעשן, אבל אני יודע מה הסיבה האמיתית. הוא בטח פחד שאשפיע על הנערים."

שחר מחייך חיוך עצוב. הוא חוזר לבית-ההורים והחליט שלא להרשם שוב לבית-ספר.

המיסגרת החברתית של המוסדות, שבהם היה, גרמה לו לפחד ממיפגש עם חברה חדשה.

"לא רציתי לעבור שוב את כל הסבל שכבר עברתי. ישבתי בבית, בלי מיסגרת. לבד, בלי חברים. לא רציתי אפילו לצאת לרחוב. נכנסתי לשיגרה של ישבנה בבית, בלי לעשות כלום."

ההורים השלימו עם המצב החדש. הימים חלפו עברו, ושום שינוי לא נראה באופק.

"לא לבד בעולם"

שינוי בחיים שלי קרה כפת-אומיות. שמעתי כי בוי ג'ורג' עומד להפיע בארץ. אני הערצתי אותו, אהבתי אותו ורציתי להידמות לו. יום ההופעה היה בשבילי יום חגיגי. התלבשתי כמוהו ונסעתי באוטובוס לתל-אביב. כשהגעתי לפארק הייתי בשוק. פתאום ראיתי המון אנשים כבר

שחר במכונית של לקוח

אני כבר לא נגעל מזה. בשבילי זה מיקצוע...